

DE CE PRONUNTAREA TREBUIE SĂ FIE PUBLICĂ

Asociația pentru Monitorizarea Justiției observă că, în instanțele civile din România, s-a generalizat fenomenul **lipsei publicității pronunțării hotărârilor judecătorești**.

Cu privire la acest aspect, am solicitat lămuriri atât conducerilor instanțelor cât și Consiliului Superior al Magistraturii, dat fiind că este atât o problemă de aplicare a principiului publicității ședinței de judecată și a dispozițiilor legale din Codul de procedură civilă, cât și de natură organizatorică.

Solicitărilor noastre li s-a răspuns (de către Curtea de Apel București sau Consiliul Superior al Magistraturii) fie prin invocarea unei imposibilități obiective de aplicare a legii, din cauza lipsei de săli libere în instanțe, lipsă a spațiului care ar face, deci, imposibilă respectarea dispozițiilor legale de către magistrați, fie prin invocarea căderii în desuetudine a dispozițiilor legale însele, considerându-se că sistemul Ecris ar suplini norma prevăzută de Codul de procedură civilă.

Dorim să atragem atenția asupra consecințelor nedorite pe care le are orice refuz sau retinere în aplicarea legii de către judecători, în condițiile în care aceștia sunt primii chemați să respecte legea.

În exercitarea obligațiilor profesionale care le revin, magistrații **trebuie** să facă aplicarea legii la toate cauzele care sunt înregistrate pe rolul instanțelor judecătorești, împărțeau dreptății făcându-se prin **raportare la norma legală**.

Însă, pentru a aplica legea, magistratul trebuie în primul rând să respecte el însuși legea.

Or, publicitatea ședinței de judecată (iar pronunțarea în ședință publică este parte integrantă din aceasta), reglementată fiind de legea de procedură, nu pot să fie înlăturate nici din cauza unor probleme administrative, nici din rațiuni de oportunitate ale magistratului sau conducerii instanțelor și nici pe cale de interpretare.

Publicitatea ședinței de judecată este una din garanțiile respectării principiului legalității judecătii, este elementul care transformă un proces arbitrar al cărui singur cenzor este magistratul, într-unul în care respectarea și aplicarea Normei pot fi constatate de către oricine dorește, deci de către societatea civilă = elementul generator de putere și legitimitate în orice Stat democratic.

Pronunțarea în ședință publică a hotărârii este elementul care încununează procesul și este normal să fie adus la cunoștința părților și a oricărui membru al societății printr-o pronunțare **solemnă**, în public.

Legiitorul nu cere ca pronunțarea să se facă în forul public, ci în orice loc pe care magistratul îl socotește potrivit, în logica lucrurilor fiind ca pronunțarea însăși să fie anunțată înainte, prin procedura citării sau la momentul rămânerii în pronunțare astfel încât norma să aibă și eficiență juridică.

Lipsa de spațiu în care să aibă loc pronunțările, nu pot nici justifica și nici fundamenta încălcarea legii. **Este o experienta aparte, si unica, prin unicitatea spetei, si pentru Judecator si pentru parti. Si nu poate fi inlocuita, nicidecum, cu inscrierea solutiei in portalul ECRIS, aceasta neavand decat semnificatia inscrierii solutiei intr-un Registru al instantei, care odinioara, era unul de hartie, inaccesibil de la distanta, prin Internet.**

În plus, lipsa spațiului este o falsă problemă. AMJ a cercetat pe parcursul mai multor săptămâni dacă într-adevăr, în timpul zilei, **toate sălile din instanțele din București sunt ocupate**, astfel încât magistrații să se afle în imposibilitate de a face pronunțarea în ședință publică.

Ceea ce am putut constata a fost că la Curtea de Apel București, ședințele civile se termină cel mai târziu în jurul orei 12.00, ședințele de contencios administrativ (unde există și complete de după-amiază) ședințele se termină în jurul orei 15.00, ceea ce înseamnă că după ora 12, cel puțin 4 săli de judecată sunt libere în fiecare zi, iar după ora 15.00, sunt libere aproape toate sălile.

La Tribunalul București și la Judecătoriile din București, de asemenea, ca regulă generală, după ora 15.00 toate sălile sunt libere, motiv pentru care, de altfel, nici nu se mai permite accesul în incinta instanțelor, cu excepția participanților la dosarele penale.

Iată deci, că nu există un impediment administrativ, așa cum se arata în mod greșit de către Curtea de Apel București și de către Consiliul Superior al Magistraturii. Și chiar dacă ar exista, acesta nu este un impediment legal.

În aceeași măsură, dacă nu chiar mai îngrijorător este că, în ciuda faptului că pronunțările nu se fac public, hotărârile judecătorești poartă, invariabil, mențiunea :“pronunțată în ședință publică”.

Înscrierea unui neadevăr într-o hotărâre judecătorească și, mai ales, asumarea acestui fals de cvasi-totalitatea magistraților este un aspect care ar trebui să îngrijoreze societatea

civilă, mai ales deoarece denotă o sfidare a legii de către chiar cel care este chemat să aplice legea în cazul altora.

Si Noul Cod de Procedura Civila spune ca pronuntarea se face în sedinta publica...
Rezulta ca pronuntarea trebuie facuta în sedinta publica! Q.e.d.

LUMEA JUSTITIEI.RO